

Tường vi nở hoa

Tôi nhìn anh, lại quay sang nhìn vườn hoa tường vi đang nở rộ, tôi vô thức mỉm cười, vườn hoa tường vi minh chứng cho tình yêu của anh bây giờ đang nở hoa rực rỡ, còn cánh đồng hoa trong tôi thì đã sớm lụi tàn...

Anh tên Tường, tôi tên Vy, chị ấy cũng tên Vy, chính vì điều này mà tôi đã từng ngây ngốc tưởng rằng tôi là người anh yêu nhất, nhưng thực chất ‘người anh yêu nhất’ lại chính là người thay thế, đau!

- Em như thế nào? - Tôi hỏi

- Giống cô ấy.

Tôi chết lặng, tim đau đến không thể thở được, như có hàng vạn nhát dao đâm vào cùng lúc, lặng lẽ rỉ máu, còn anh, vẫn trầm tĩnh, lãnh đạm ở đó nhìn tôi chảy máu, đối với anh, tôi chẳng qua chỉ là công cụ thay thế, không thể sánh được với tình yêu lớn nhất của anh.

Con bạn gọi tôi là ‘Rebound girl’- chỉ dành cho những cô gái thay thế trong tình yêu. Tôi không nói gì, tôi thà cứ mù quáng đâm đầu vào anh, tiếp tục yêu anh, tiếp tục nhận tình yêu giả tạo của anh chỉ để được bên người tôi yêu nhất. Phải, anh là người tôi yêu nhất, nhưng tiếc thay, tôi chưa bao giờ là người anh yêu nhất.

Sau một hồi im lặng, tôi vô thức thốt lên câu hỏi tôi luôn canh cánh trong lòng: - Tại sao? Tại sao lại lừa dối tôi? Tại sao lại cho tôi yêu thương giả tạo nhiều như vậy? Tại sao lại khiến tôi yêu anh? Tại sao lại không xem trọng cảm giác của tôi? Tại sao lại làm tôi đau như vậy? Tại sao lại không nói sự thật? Nếu tôi không vô tình đọc được tin nhắn giữa anh với người bạn thân về việc cô bạn gái cũ vẫn còn yêu anh rất nhiều, và hỏi xem anh có đá tôi không thì chắc là đến bây giờ tôi vẫn còn bị lừa không thương tiếc.

Tôi nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh đến lạ, không gợn sóng, không nhòa lệ, tôi đang đợi câu trả lời. Anh không nói gì, ánh mắt phức tạp nhìn tôi, chứa đầy mâu thuẫn, và có cả xót xa, anh nói:

- Vy, không có tại sao, chỉ là anh không yêu em, là anh sai, anh xin lỗi, hy vọng em có thể quên anh...

Vừa dứt lời anh đã vội quay đi, tôi biết tối nay anh có hẹn với chị ấy, để nói lời quay lại...Tôi đứng thẫn, đứng đến khi chân tê buốt, mới đổ rạp xuống, mắt tôi vẫn mở to thao láo, nhìn vào khoảng không trước mặt nơi khi nãy anh đứng, tôi không chớp mắt lần nào, chỉ sợ trong một khắc chớp mắt đó sẽ buộc tôi phải tin tất cả là sự thật, sẽ buộc tôi phải tin anh đã đi...

Lê bước trên đường về nhà, tôi nhắm mắt, cảm thấy trời đất như quay cuồng, tôi thiết nghĩ, cả thế giới này lừa dối tôi nhưng chỉ cần anh không là đủ, nhưng không ngờ, đến anh cũng chẳng xem tôi ra gì...Bỗng tôi bật cười, cười cho sự ngu xuẩn của chính mình, tiếng cười vang to, nghe đến chua chát, lồng ngực tôi như muốn nổ tung, còn gì nữa không? Các người đem ra đây hết đi!

Tôi nhốt mình trong phòng, đau đớn không tả xiết, mà tin tức về việc hai người đó hạnh phúc như thế nào vẫn cứ nhan nhản trên mạng. Chán chường, tôi tắt laptop, khoác áo ra ngoài hít thở không khí trong lành, vậy là đám bạn thậm chí cả trường ai cũng đều biết cặp đôi 'Trường-Vy' siêu đẹp đã chia tay, mà nhân vật nữ chính là tôi bị đá thảm hại. Tôi nhếch môi, đúng là sức tưởng tượng phong phú, nhìn lại đi, tôi là người bị lừa dối! Công bằng chút đi...

Thả bước dọc theo các con phố, tôi vẫn nhớ tôi yêu nhất hoa tường vi, và anh nghiêm nhiên cũng vô cùng yêu loài hoa đó, cuối tuần nào cũng sẽ có một bó tường vi gửi đến nhà tôi, lúc đó tôi không hề nghi ngờ tình yêu anh dành cho, cứ nghĩ tôi thích là anh thích, cũng không ngờ anh thích vì chị ấy yêu, trở trêu thật! Bỗng mắt tôi dừng lại một chỗ, ở đó có đôi tình nhân đang âu yếm nhau, xem ra rất hạnh phúc, tôi nhắm mắt, ra đường cũng không được yên, đúng là hành hạ người khác, tôi quay lưng, nắm chặt vạt áo, sải bước thật nhanh sang hướng khác.

Thật ra, lúc này đây tôi có ý nghĩ vô cùng quái gở, ý nghĩ điên cuồng mà sau này khi nghĩ lại tôi vẫn luôn thấy hối hận. Làm nhanh hơn nghĩ, trước khi bắt đầu bộ phận tích đúng sai thì tay tôi đã bấm nút 'send', gửi cho chị-Vy- kia mấy tấm hình anh hôn môi các cô gái trước đây, bao gồm cả tôi, tôi gửi ít nhất cũng 5 tấm, với hy vọng chị ta giận dữ ghen tuông nổi máu Hoạn Thư xong hai người cãi nhau rồi chia tay. Bây giờ thì tôi hối hận rồi, căng mắt

nhìn vào màn hình điện thoại, mong chị ta lý trí chút nữa lại mấy câu đại loại như là ‘Tôi không quan tâm’ hay sao đó. Nhưng mà rất tiếc là chị ta đã làm tôi thất vọng, ngay hôm sau, cái hy vọng trước của tôi đã thành hiện thực, đúng là hai người chia tay thật. Tâm trạng tôi vô cùng mâu thuẫn, vui mừng có, bối rối và tội lỗi có, mặc dù tôi rất hận anh, nhưng tôi cũng không phải loại chuyên đi phá vỡ hạnh phúc người khác, ít nhất trong thâm tâm tôi cũng mong anh hạnh phúc...

Mấy ngày sau đó biến yên sóng lặng, tôi không nghe tin gì từ hai người đó nữa nhưng như vậy khiến tôi càng thấy khó chịu trong lòng, một nỗi lo không tên. Đúng ngày tối hôm đó, con bạn thân gọi cho tôi, cái giọng hào hứng kể lể nhưng lại mang một vài tia chua xót, nó nói:

- Ê Vy, biết gì chưa? Anh Tường với chị kia chia tay, nhưng mà hình như ‘ăn cơm trước kẻng’, bà bị sảy thai rồi, do sốc quá, tội nghiệp, nghe nói bà hận anh Tường nhà mày lắm, ảnh quỳ trước nhà bà mấy bữa nay, cùng lắm chỉ uống nước, xin tha thứ mà bà kia không động lòng lấy một lần, tao không hiểu nổi, tất cả chỉ là quá khứ, có cần quá lên như vậy không...

Tôi nghe mà đứng người, tim khựng lại vài nhịp, khó thở và không thể tiêu hóa nỗi thông tin mà con bạn vừa nói, tôi thần thờ, nghĩ nghĩ, tôi cúp điện thoại, quay đầu chạy đi nhanh nhất có thể. Tôi phải kiếm anh, tôi phải kiếm chị ta, tôi phải giải thích. Thật ra, cái tôi gửi không chỉ là hôn môi không, mà còn nhạy cảm hơn thế nhiều, tôi toát mồ hôi, là tôi, tôi đã bóp chết tình yêu và hạnh phúc của anh, hơn nữa, còn hại chết một đứa bé chưa kịp gọi tiếng ‘mẹ’. Tôi bắt taxi đến nhà chị ấy, trước đây đã thấy qua trong điện thoại anh, nhớ đến bây giờ, đọc địa chỉ một cách lấp bắp, tôi không ngừng thúc giục tài xế tăng tốc lên, bác tài xế tò mò nhìn tôi qua gương chiếu hậu, bác giật mình, nhỏ nhẹ: - Cháu gái, đừng khóc, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Tôi ngẩng mặt lên, đưa tay sờ mặt, không ngờ mình khóc. Tôi dờ dẩn nhìn vào khoảng không trước mặt, há miệng hít thở không khí nhưng tim như bị ai bóp chặt, có cố gắng cũng chỉ làm mình ho sặc sụa.

Không lâu sau là đến đầu hẻm, nhìn vào tôi biết xe không thể vô trong, đành nói với bác tài xế tôi xuống ở đây, tôi vội trả tiền mà chẳng thèm nhìn bảng giá, tôi leo xuống xe, cầm đầu chạy thục mạng, mặc cho tiếng la í ới đằng sau “Cháu ơi tiền thôi!”. Tôi vừa chạy vừa nhìn quanh quất, cố tìm kiếm căn nhà đúng với địa chỉ, nhưng tôi bỗng khựng lại, nhìn thân ảnh quen thuộc đang

quỳ trước căn nhà có mái hiên màu đỏ, tóc anh rũ xuống mặt, che đi đôi mắt u tối, anh gầy rộc hăn đi, trông có vẻ vô cùng mệt mỏi nhưng anh vẫn kiên trì quỳ ở đó, không một lần nhúc nhích. Thấy vậy, lúc này tôi mới chột vờ lẽ, thì ra trên thế giới này không ai có thể ngăn cản tình yêu của họ, không bất thứ gì, huống chi con bé chẳng là gì như tôi.

Nắm chặt tay, tôi phóng đến trước cổng, tay ra sức bấm chuông, nghe tiếng chuông vang dội anh ngẩng đầu lên, thấy tôi mắt anh liền tối lại, ánh lên nét căm thù và giận dữ. Nhưng ngay lúc này tôi chẳng còn quan tâm đến anh nữa, tay bám vào cánh cổng mong có người mở cửa, ngay lập tức có bác người làm bước ra, hỏi tôi tìm ai, tôi nói nhanh đến níu lưỡi:

- Dạ vâng à chào bác, cháu kiểm chị Vy, cháu là bạn của chị ấy, bác cho cháu vào thăm chị Vy đi ạ! Bác ấy có vẻ lưỡng lự - Nhưng Vy nói tôi không được cho ai vào thăm hết, nó không muốn gặp ai..cháu...Nghe thế tôi vội nắm lấy tay bác giúp việc qua khe hở của cánh cổng, cất giọng van nài: - Bác, cháu xin bác, cháu có lời muốn nói với chị Vy, bác yên tâm, cháu sẽ không làm kích động đến chị ấy đâu.

Bác giúp việc thấy tôi như thế liền khẽ thở dài mở cánh cổng ra, tôi cảm ơn rồi rít định bước vào thì bỗng có một lực kéo tôi lại, quay nhìn tôi thấy anh đang nắm cổ tay tôi, đứng không vững vì quỳ quá lâu, anh bám vào thân cây bên cạnh, nói với giọng cảnh giác và đánh thếp:

- Cô tới đây làm gì? Cô còn muốn làm gì cô ấy?!

Tôi nhú mày đầy tội lỗi, tôi hất tung cánh tay anh ra, trước khi chạy đi còn nói nhỏ:

- Em đi chuộc lỗi

Chạy như bay lên trên, tôi nhìn quanh quất, đoán căn phòng có đóa hoa tường vi treo trước cửa là của chị ta, tôi không do dự đẩy cửa bước vào. Vừa nhìn thấy tôi, chị ta mở to mắt hoảng hốt, lui hết mức về phía bên kia, tránh như tránh tà, tay còn đưa lên bụng che, như bảo vệ đứa con không còn nữa. Tôi không nói gì, chỉ cách xa ra chút xong quỳ xuống, coi như tôi tạ lỗi với chị ta, với anh, và với đứa con của hai người, tôi khẽ cất giọng:

- Tôi xin lỗi, tất cả là lỗi của tôi, xin chị đừng như vậy nữa, anh Tường không có lỗi, những cô gái trong các bức ảnh đó đều tên Vy, là do anh ấy không ngăn nổi nỗi nhớ chị thôi...

Tôi nói mà giọng nghẹn lại, như không muốn tự khẳng định chính mình cũng là người thay thế. Tôi ngược lên, bắt gặp ánh mắt sâu lắng của chị ta, nó như xoáy sâu vào tâm hồn tôi, khơi lên cảm giác tội lỗi, dâng đầy. Chị ta bình tĩnh đến lạ...

- Tôi không trách cô, sảy thai là do tôi bất cẩn, không muốn gặp ai cũng không phải tôi hận, là do tôi không chịu nổi cú sốc này, cô đứng lên đi.

Nói rồi chị ta khẽ mím môi, quay đi.

Tôi ngửa mặt lên trần, ngồi bệt xuống đất, đằng sau khẽ có tiếng bước chân, tôi biết là anh, tôi đoán, anh đang khóc... Sau đó một năm, chị ta đã thoát khỏi bóng ma ám ảnh về lần sảy thai, mặc dù không hoàn toàn nhưng đã có thể đi chơi ăn uống với anh Tường, tôi biết, với tình yêu to lớn như vậy của hai người, sẽ kết hôn vào một ngày không xa. Cái tôi khâm phục đó chính là lòng vị tha của chị ta, cao thượng đến mức tôi cảm thấy hổ thẹn, cuối cùng hai người đó cũng đã tha thứ cho tôi, nhận tôi làm em gái, còn tình yêu đầu đời của mình, tôi cũng không còn vương vấn.

Hôm đó là một ngày đẹp trời, tôi thả dọc lên cánh đồng sau nhà chị Vy, trên đỉnh có cả một vườn hoa tường vi tuyệt đẹp, đủ loại sắc, tượng trưng cho tình yêu. Bước lên, đôi trai gái đang nhìn nhau âu yếm cùng quay lại nhìn tôi, hai chiếc nhẫn đính hôn trên tay họ lóa lên ánh sáng tuyệt đẹp, chứng nhân cho hai từ ‘mãi mãi’ và những gì họ đã phải trải qua. Tôi nhìn anh, lại quay sang nhìn vườn hoa tường vi đang nở rộ, tôi vô thức mỉm cười, vườn hoa tường vi minh chứng cho tình yêu của anh bây giờ đang nở hoa rực rỡ, còn cánh đồng hoa trong tôi thì đã sớm lụi tàn...

Nhưng tôi tin, sau này, nhất định sẽ có người đến và tưới mát nó thay tôi.